

Suzana Simić

OLIVER NJEGO SE DERE

Ma grešite, ja sve vreme radim na sebi, misli ona i mršti se. Odmahuje glavom; ono što on priča – a što njen alter-ego s druge strane stola uglavnom potvrđuje – ono što on priča, sve je to tačno, pojedinačno uzeto; zna ona njegove razloge i kako to ima veze s ljubavlju... Ali, ne... I mrštenje postaje jače i one paralele, nelepe bore na čelu koje ti stižu s godinama, produbljuju se...

Verovatno je o svemu ovome mislila kasnije, o tome da je onako namrštena, odsečnih pokreta i pomalo pre naglašene gestikulacije, čak i s onim prstićem uperenim u njega („skloni taj prst“; „joj, izvini“ i stid) ličila pomalo na majmunče, dok joj je on pričao o jednom pingvinu u nekom tamo zoološkom vrtu, o tome kako debeli, tusti crno-beli klinja naginje glavu (u koju ono stranu beše?), kako ga on voli bezinteresno-estetski (nisu to bile njegove reči već njena naknadna interpretacija, logika mišljenja a ne delanja; ali, onog trenutka kada je prvi put upotrebio tu paralelu da joj objasni nešto, da joj utuvi u glavu šta treba da radi da bi svoj život „udarnički“ uhvatila sopstvenim rukama i obukla napokon žutu majicu, istog trenutka, njoj je pao na pamet Kant i njegova priča o estetskom i bezinteresnom i svemu što divljenje možda jeste ali ljubav nije). I govorio je kako i ona treba tako, kao on tog pingvina, iiii... sve u redu. Naknadno se zapitala i da li će sledećeg puta biti voljena kao neka Bošova slika ili kao runolist. I šta bi joj se tu više svidelo. I šta ako se on prešao, ako je ona toliko uzaludan slučaj, pa ni Boša ne može da voli bezinteresno-estetski? Sve je to bilo naknadno. A tamo, za tim stolom, dok ona za koju još juče nije znala da će joj biti tako draga i on koga voli odavno sede naspram (pored) nje, a i koji sat ranije, za jednim drugim stolom, teško da je išta mogla da misli. Samo da upija, da, klonulo, ajde tu je bio u pravu. I da, borbena, e tu nije bio u pravu uopšte! Mislila je, spremajući se za prvi od dva susreta tog dana, kada se javio kao da je oduvek bio samo tu i nigde drugde... da li da ponese onu kutiju cigareta sa sobom. Pre dva dana prvi put je kupila sebi cigarete. Drhtaće joj prsti! Neće znati da zapali! Sve će se videti! A ona etiketa na kutiji o zdravlju i opasnostima od pušenja, o srčanim udarima i sličnim muljevima, bode oči, uznemiruje. Pa šta, ako ne ponese cigare, ništa se neće videti?! Dobar vic. I tako je odluka bila doneta. Pućkati ili ne. PUĆKATI, BRE!

I njemu se videlo.

Sada sede za ovim drugim stolom, u „administrativnoj jedinici“ s desne strane velike reke. Vinjeta gustine atomskog jezgra. Jednočinka s dugom predistorijom i neizvesnom budućom poveću. Grupna terapija s temom ljubavno-moralno-praktično-estetsko-životnih odnosa. Ma grešite, ja sve vreme radim na sebi, misli ona i mršti se. Njih troje svedenih. Njihovo obilje zatomljeno. Njen alter-ego, ozbiljna i začuđena, uspravljenog držanja. On, naizgled nonšalantan. Ona sama, pogrbljena i vektorski blago a opet dramatično usmerna prema njemu. Kao da bi da se ulije, odmah. I uplašena, pa se vektori, kada razum i dobro vaspitanje i prirodni zazor nadvladaju, na trenutak pretvore u paralelne linije što

jedna pored druge teku u večnost i nikada se, mada nemerljivo bliske, ne ukrste. Ona se svedenosti, nezrelo, rekli bi oni, opire najviše od njih, zato vektori tvrdoglavo neće da ustuknu, pred onim bezdušnim paralelama. Eto ti borbe, ti što kažeš da ona nije borbena. I zašto o njoj pričaju u trećem licu jednine, kao da ona nije tu, naspram nje, pored njega? I jesu li protivnici, saveznici, sabivstvenici, njih troje, i ko od njih nije tu, i da li je tu iko, i jesu li stvarni ili senke i jesu li senke bili pre sopstvene svedenosti ili su to postali pošto je prinudna inicijacija obavljena?

Odgovornost za sopstveni život tako se oštro kosi sa odgovornošću za sopstveno biće, razmišlja ona dok on satire onu paklicu cigareta.

A možda je i to razmišljanje došlo kasnije. Kao što kasnije nikako nije mogla da prestane da misli na one senke. Kao što je uporno mislila na kate. Borba sa zamišljenim protivnikom. Sa njim, koga voli. Sa njom, koja tako liči na nju samu a izgovara njegove reči. Sa sopstvenom senkom. Borba ili saučestvovanje? Ljubav da.

Pa onda jedno vreme nije bio trio nego duet, ženski. Zbijena gromada atomskog jezgra pretvorila se u rastresitost peska što ističe. Mokrog peska, pa bi se, izraženo pojmovima matematike, mogla izvesti sledeća jednakost: pesak jednako atomsko jezgro. Svedenost jednako odgovornost za sopstveni život. (Sa čime izjednačiti odgovornost za sopstveno biće?) I još neke jednakosti. A ticala bi se njega i nje i tvrdoglavog odmahivanja glavom. Ne, nisi u pravu...

Kada su izlazile, u prizemlju je u nekom društvu pevao Oliver Njego. A ona je, trenutak pre nego što ga je ugledala, pomislila: „Ma ko se to DERE!?” Onda je, naknadno naravno, pomislila i: „Nisi ti pevač. I nisam ja pingvin. I nije ona što mi je sada toliko draga runolist. I nisi ti kojeg volim Petrograd. Nisi!”